

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 48. Concilium Toletanum I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

quatur. Hunc librum secuta est prolixa ^{Sæculum IV.} epistola ad suæ Diœcesis Catholicos, quæ ^{A.C. 400.} liber de unitate Ecclesiæ nominari solet.

Hic S. Augustinus quæstionem de vera Ecclesia examinat, & omiſſis omnibus de aliquo factò disputationibus, nihil nisi textus ex Sacra Scriptura affert, & Regulam statuit, in materia controversa solum sensum litteralem esse attendendum. Igitur veram Ecclesiam, universalem esse, & per omnem terrarum orbem diffusam oportere probat, & textus explicat, quibus Donatistæ abutebantur, mentientes, Ecclesiam nullibi, nisi apud se inveniri posse. Petilianus, ubi primam S. Augustini epistolam vidit, responsoriam dedit, in qua, cum argumenta deessent, & ratio, injurias, & calumnias cumulat. Huic epistolæ S. Augustinus libro, dicto tertio ^{c. I.} contra Petilianum, occurrit, & statim ostendit, inutilia esse jurgia inter adversarios, quæ Personam tangerent, ubi de Religione agitur; tunc enim auctoritatem hominis nihili esse computandam, quando causa Dei defenditur.

§. XLVIII.

Concilium Toletanum primum.

Hispania hucusque Priscillianistarum ^{To. 2. Conc.} schismate discerpebatur, sed & ^{in p. 1222.} disciplina diversitas non parum nocebat.

L 4

Hæ

Sæculum IV. Hæ causæ fuere celebrandi Concilii To-
 A. C. 400. letani, quod convocatum initio Sept. ara

438. Stilicone Consulatum gerente, id
 est, anno Christi 400. Novemdecim Epis-
Innoc. I. ep. copi ex omnibus Hispaniæ Provinciis ad-
22. Aug. I. fuere, quorum primus erat Patruinus
in Jul. c. 3. Emeritanus, omnium autem celeberrimus
2. 8. Olympius, qui tractatum scripsit
 contra eos, qui peccatorum causam faciebant naturam, non vero liberum arbitrium, quem errorem Priscillianistæ a Manichæis acceperant. Patruinus ut pessimi exempli diversitatem in Disciplina tolleretur, præsertim in ordinationibus, quæ tanta erat, ut sæpe schismati occasionem daret, proposuit remedium, ut Canones Concilii Nicæni sequerentur, consensere omnes Episcopi, atque viginti Canones conscripti.

Can. 1. Statuitur, Diaconos, aut Presbyteros, uxorem habentes, qui a commercio maritali non continuerint, ad Presbyteratum, vel Episcopatum promoveri non posse. Qui pœnitentiam publicam egerint, in Clericos non ordinentur, id est, *c. 2.* Ostiarios, aut Lectores, nisi casu necessitatis existente. Qui post acceptum *c. 7.* Baptismum militiæ nomen dederit, si inter Clericos suscipiatur, ad Diaconatum pervenire non possit. Lector, qui defuncta uxore secundam duxerit, Lector permaneat. Subdiaconus Ostiarius, aut Lector

3403. c. 3.
1800. 1.

Lector fiet, cum conditione ne epistolam, vel Evangelium legat. Ex hoc discimus, alias Lectorum fuisse, illa legere, quod etiam in Africa tempore S. Cypriani facere solebant. Si quis Clericus, in loco existens, ubi Ecclesia est, Sacrificio, quod quotidie offertur, non intersit, ultra Clericus non reputabitur. Qui Ecclesiam adeunt, & nunquam communicant, monebuntur, ut sponte pœnitentiam subeant, aut a Communionem deinceps non abstineant. Qui, acceptam de manu Presbyteri Eucharistiam, non consumpserit, ut Sacrilegus abigatur! iste inter alios error erat Priscillianistarum. Presbyter S. Chryisma conficere prohibetur, sed a singulis Ecclesiis Diaconus, vel Subdiaconus mittatur, ut illud tempore Paschali ab Episcopo accipiat. Nulla Monialis in domo sua preces publicas sine præsentiâ Presbyteri peragat. Si uxor Clerici peccavit, potest eam domi suæ ligare, jejuniis affligere, & castigare, sed in vitam mulieris nihil attentet, cum ipsam autem, ne quidem manducet, donec pœnitentiam egerit. S. Augustinus hujus moris testis est, quod se a propinquis, male viventibus, separaverint, nec cum ipsis in fumendo cibo communicaverint, ut corrigerentur. Monialis, quæ peccaverit, annis decem pœnitentiam aget, si verò nupserit, non ante ad pœnitentiam ad-

Sæculum IV.
A. C. 400.

c. 4.

Sup. I. VI.

S. 50.

c. 5.

c. 13.

c. 14.

Concilium
Toletanum.

Sup. XVII.

S. 56.

c. 20.

c. 9.

c. 7.

c. 16.

Sæculum IV. mittetur, quam maritum reliquerit. Si
 A. C. 400. peccans, aut nubens Episcopi filia sit, aut

c. 19. Presbyteri, aut Diaconi, communionem
 non ante periculum mortis accipiet, præ-
 terea Pater ejus, & Mater ejus, nisi eam
 abjecerint, seque ab ea separaverint, ex-

c. 18. communicabuntur. Viduæ Episcopi,
 Presbyteri, aut Diaconi, si secundis nuptiis
 initiari se passæ fuerint, ante mortis tem-
 pus communionem non recipiant.

c. 17. Qui præter uxorem, sibi fidelem,
 concubinæ jungitur, excommunicatus
 sit, si vero concubinam conjugis loco
 habeat, & societate unius mulieris con-
 tentus vivat, sive eam tanquam uxorem,
 seu tanquam concubinam habeat, a Com-
 munionem non rejicietur. Canon iste no-
 tatu dignissimus est, indeque probatur,
 Ecclesiam aliquando Concubinas pro-
 basse. (*) Hujus rei causa est, quod se-
 cundum leges Romanas, non omnis fa-
 mina potuerit esse uxor legitima omnis
 viri, sed requireretur, ut ambo essent ci-
 ves Romani, & conditionis æqualis, aut
 non admodum imparis. Senatori liber-
 tam ducere non licebat, nec viro libe-
 ro, & ingenuo mancipium sibi copulare.
 Mancipiorum conjugia justæ matrimonii
 legibus

(*) Hæ Concubinæ in sensu Ecclesiæ erant
 uxores legitimæ, & unicæ.

legibus, & privilegiis non gaudebant. (*) Sæculum IV.
A. C. 400.
 Quæ autem fæmina legitimæ uxoris jure
 retineri non poterat, eam concubinam
 habere licebat, nec leges repugnabant, L. 3. §. ff.
de concub.
 si modo vir unicam aleret concubinam,
 & uxorem non haberet. Liberi, qui in-
 de nascebantur, nec legitimi erant, nec
 spurii, sed naturales, fatentibus parenti-
 bus suos esse, & donationibus juvari po-
 terant. Ecclesiæ ejusmodi distinctiones L. 13. l. 34. ff.
ad L. Jul. de
adult. Aug.
de bono Conj.
c. 5. Gen. 25.
1. 6. Jud. 19.
2. 9. 10. 24.
25. 27. 29.
 liberorum erant ignotæ, sed in jure na-
 turæ persistebat, & omne conjugium viri
 fæminæque probabat, dummodo unius
 tantum viri, & unius fæminæ, atque idem
 perpetuum esset. Eoque facilius talis
 conjunctio probari debet, quod in Sacra
 Scriptura indiscriminatim non nunquam
 uxoris, vel concubinæ nomina occur-
 rant.

In eodem Concilio Symposius, & Di-
 ctynnius Episcopi, & Comasius Presby-
 ter Priscillianistarum errores abjurarunt. Chron. Idac.
edit. serm.
Olymp. 294.
tom. 2. Conc.
p. 229.
 Symposius in Concilio Cæsaraugustano,
 ante annos viginti anno 380. celebrato
 eorum condemnationi subscripserat; Di-
 ctynnius Symposii filius erat, & Episco-
 pus Asturigenis, & Comasius ejus Disci-
 pulus; hi tres Scripta Priscilliani con-
 demna- Sup. XVII.
§. 57.

(*) Jam tanta est Interpretis Protestantis ne-
 gligentia, ut omnes citationes in margine omi-
 serit.

Sæculum IV.
A. C. 400. demnarunt, & præcipue illud, quod diceret, duo dari Principia, atque Filium Dei inaccessibilem esse. Conjecturis locus est, Dictynnium quædam scripta composuisse, quibus errores immixti, eosque ab ipso jam prius fuisse retractatos. Post eorum retractationem Episcopi Concilii Toletani sententiam tulerunt, qua dicunt, S. Ambrosium in causam duorum istorum Episcoporum inquisivisse, atque ejus fuisse opinionis, recipiendos esse, si male a se facta damnarent, & Dictynnium in ordine Presbyterorum, in quo tunc erat, remaneret, nec ad altiorem gradum evahi posset; ad istud Symposius respondebat, a populo se fuisse coactum, ut eum Episcopum ordinaret. Hic etiam legitur, quod Siricius Papa in hac causa suam sententiam edixerit. Rursus de aliis Episcopis præsertim ex Gallæcia in his actis legitur, qui Priscillianistarum Sectam secuti fuerant, & quorum aliqui damnati, aliqui in communionem recepti. De Paterno Bragensi legitur, ipsum per lectionem operum S. Ambrosii fuisse conversum, ei in Ecclesia sua permanendi licentia datur, & promittitur, eum ad Communionem recipiendum, postquam Sedes Apostolica hac super re rescripsisset. (*) Etiam aliis Gallæciæ Episcopis commu-

(*) Eximium auctoritatis Sedis Apostolicæ testimonium?

communio promittitur, si formulæ, a ^{Sæculum IV.}
 Concilio ipsis submissæ, subscribant, ^{A. C. 400.}
in-terim dum exspectamus, inquit Patres:
quid Papa, qui bodie sedet, quid S. Sim-
plicianus, Episcopus Mediolanensis, & alii
Episcopi scribant. Hic prima vice Epis-
 copus Romanus simpliciter Papa quasi per
 eminentiam nominatus invenitur. (*)

§. XLIX.

S. Martini obitus.

Ad hunc annum 400. verosimilius refer- ^{Sulpic. ep. 7.}
 tur S. Martini obitus, qui die Domi-
 nica, undecima Nov. accidit, eaque ho-
 diedum Ecclesia ejusdem memoriam ve-
 neratur. Is ad extremam senectutem
 pervenerat, octogenario major; jam diu
 mortis tempus sibi imminere conscius, id
 suis Discipulis aperuerat. Cum ad ejus
 notitiam venisset, inter Clericos Ecclesie
 Candensis, in extrema parte suæ Dicece-
 sis sitæ, divisionem animorum irreplisse,
 illuc, pacem reducturus, se contulit, cum
 de more magno Discipulorum numero
 comitante. Postquam aliquamdiu ibi mo-
 ratus, quæ sibi proposuerat, perfecisset,
 redi-

(*) Hæc Fleurii Nota contra Anonymum II.
 valet, nescio quo fundamento dicentem, ab ipso
 SS. Pontifici nullam prærogativam præ aliis Epis-
 copis concedi.